

Sygn. akt III AUa 210/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska (spr.) SSA Zofia Rybicka - Szkibiel
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 r. w Szczecinie

sprawy E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o ustalenie kapitału początkowego i przeliczenie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 stycznia 2015 r. sygn. akt IV U 1164/14

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka - Szkibiel

III A Ua 210/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 18 września 2014 r. odmówił E. K. ustalenia kapitału początkowego wskazując, że dla ubezpieczonych urodzonych przed 31 grudnia 1948 r. ustawodawca nie przewidział takiej możliwości.

W odwołaniu od powyższej decyzji E. K. wniósł o jej zmianę poprzez ustalenie kapitału początkowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Decyzją z dnia 22 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił E. K. prawa do przeliczenia emerytury obliczonej zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwagi na istniejące prawo do emerytury.

W odwołaniu od powyższej decyzji E. K. wskazał na błędną wykładnię art. 55 powołanej ustawy dokonaną przez organ rentowy, gdyż zdaniem odwołującego przepis ten nie zawiera zapisu ograniczającego możliwość ustalenie wysokości emerytury na podstawie art. 26 przedmiotowej ustawy, o ile będzie to korzystniejsze powołując się na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powtarzając argumenty zawarte w decyzji.

Sąd Okręgowy zgodnie z art. 219 k.p.c. zarządził połączenie sprawy IV U 1165/14 dotyczącej ustalenia kapitału początkowego ze sprawą IVU 1164/14 dotyczącą przeliczenia emerytury w celu łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, gdyż są one ze sobą w związku.

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 18 września 2014 r. znak: (...) i zobowiązał organ rentowy do ustalenia ubezpieczonemu E. K. kapitału początkowego (punkt 1) oraz zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 22 września 2014 r., znak: (...), i zobowiązał organ rentowy do przeliczenia emerytury E. K. na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (punkt 2).

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

E. K. urodził się w dniu (...)

Decyzją z dnia 14 października 2008 r. ubezpieczony nabył prawo do wcześniejszej emerytury. Następnie decyzją z dnia 30 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 8 listopada 2013 r. w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

W dniu 14 października 2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie kapitału początkowego. Decyzją z dnia 18 września 2014 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu ustalenia kapitału początkowego.

W dniu 16 lipca 2014 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o obliczenie emerytury na nowych zasadach zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej. Decyzją z dnia 22 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonemu ustalenia wysokości świadczenia według nowych zasad, tj. na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Od 1 sierpnia 1967 r. do chwili obecnej ubezpieczony pozostaje w stosunku pracy z Nadleśnictwem P..

Sąd Okręgowy zobowiązał organ rentowy do dokonania symulacji kapitału początkowego i przeliczenia emerytury ubezpieczonemu z zastosowaniem art. 55 ustawy emerytalnej. Ustalona wysokość emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 od 1 lipca 2014 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku wynosi 3.942,17 zł brutto, zaś obecnie wypacana wynosi 3.841,99 zł na dzień złożenia wniosku o emeryturę na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 13 czerwca 2014 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 21 listopada 2014 r. ustalił ubezpieczonemu kapitał początkowy.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (powoływana dalej jako: ustawa emerytalna) Sąd Okręgowy uznał, że odwołania ubezpieczonego zasługują na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że budzące wątpliwości interpretacyjne art. 55 ustawy emerytalnej zostały wyjaśnione w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, w której Sąd ten przyjął, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę (zobacz też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r., II UK 424/12, a także orzeczenia: Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, III AUa 1089/13; Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w wyroku z dnia 18 marca 2014 r., III AUa 223/13; Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie w wyroku z dnia 9 lipca 2013 r., III AUa 302/13; Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2013 r., III AUa 1086/12). Tak zaprezentowaną wykładnię prawa materialnego przez powołanej wyżej sądy, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie w całości podzielił i uznał, że nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy emerytalnej brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę, przepis ten (art. 55 ustawy) należy rozumieć jako przyznające prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu 60/65 lat, a wniosek został złożony po 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę.

Jednocześnie sąd pierwszej instancji zaznaczył, że warunkiem koniecznym do oceny możliwości zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej jest konieczność ustalenia, czy emerytura obliczona na tej podstawie byłaby wyższa od emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, a z przeprowadzonej symulacji obliczenia emerytury według nowych zasad w niniejszej wynika, że jest ona wyższa od obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej.

Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony spełnił wszystkie warunki wymienione w art. 55 ustawy emerytalnej i dlatego organ rentowy został zobowiązany do wyliczenia emerytury według tzw. „nowych zasad”.

Następnie sąd meriti wskazał, że wyliczenie ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. emerytury obliczonej według nowych zasad (art. 26) wymaga ustalenia takim ubezpieczonym kapitału początkowego, zgodnie z art. 173 ust. ustawy emerytalnej, co do zasady przewidzianego i ustalonego jedynie dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r., ponieważ nie zna on wysokości tego wcześniej nieustalonego kapitału i nie ma on możliwości dokonania precyzyjnej oceny, jak kształtuje się jego wysokość emerytury przyznanej mu według dotychczasowych zasad na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy w porównaniu do uprawnienia obliczenia tego samego świadczenia (emerytury) w potencjalnie wyższej wysokości według nowych zasad na podstawie art. 26 w związku z art. 55. Organ rentowy decyzją z dnia 21 listopada 2014 r. ustalił kapitał początkowy dla ubezpieczonego nie uchylając zaskarżonej decyzji z dnia 18 września 2014 r.

W tej sytuacji sąd pierwszej instancji, mając powyższe na uwadze, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 18 września 2014 r. i zobowiązał organ rentowy do ustalenia kapitału początkowego na dzień złożenia wniosku ubezpieczonego, a następnie zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 22 września 2014 r. i zobowiązał organ rentowy do wyliczenia emerytury ubezpieczonemu według zasad wynikających w art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie w całości nie zgodził się Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który w wywiedzionej apelacji zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 55 ustawy emerytalnej poprzez:

- błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że przepis wskazanego artykułu dopuszcza możliwość ponownego obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy bez względu na fakt posiadania w dacie wniosku uprawnień do wcześniejszej emerytury bądź powszechnej emerytury, podczas gdy przepis ten przewiduje możliwość obliczenia (nie zaś ponownego obliczenia) emerytury w trybie art. 26 ustawy tylko tym ubezpieczonym, którzy pomimo spełnienia warunków do powszechnej emerytury na podstawie art. 27 ustawy, kontynuują ubezpieczenie emerytalno-

rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego i nie pobierają świadczenia emerytalnego, a wnioski o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 złożyli po dniu 31 grudnia 2008 r.;

- błędne zastosowanie, poprzez przyjęcie, że regulacja wskazanego przepisu odnosi się do przedmiotowego stanu faktycznego tj. sytuacji, w której osoba pobierająca emeryturę wcześniejszą, a następnie już od 8 listopada 2013 r. emeryturę powszechną zachowuje możliwość obliczenia świadczenia emerytalnego na zasadach przewidzianych w art. 26 ustawy, a więc w sposób przewidziany dla świadczeń pierwszorazowych, podczas gdy w stosunku do osób już przyznanymi świadczeniami ustawodawca nakazuje dokonywać ponownych obliczeń tych świadczeń tylko w trybie przepisów art. 1100-113 ustawy emerytalnej;

- błędne przyjęcie, że organ rentowy zobowiązany jest do przeliczenia emerytury w związku z art. 26 ustawy emerytalnej przyjmując wysokość świadczenia na dzień złożenia wniosku tj. 1 lipca 2014 r., gdy zgodnie z aktualną linią orzecniczą Sądu Najwyższego (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13) wysokość takiego świadczenia powinna zostać ustalona na dzień złożenia wniosku o przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego tj. w przypadku ubezpieczonego od dnia 8 listopada 2013 r.

Podnosząc powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu skarżący między innymi podniósł, że w jego ocenie, możliwość obliczenia emerytury na nowych zasadach dotyczy wyłącznie tych ubezpieczonych urodzonych przed 1949 r., którzy nie mają ustalonego świadczenia na zasadach dotychczasowych, a z wnioskiem o emeryturę wystąpią po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2008 r. W ocenie organu rentowego zastosowanie art. 55 jest możliwe w przypadku mężczyzn, którzy pomimo tego, że po ukończeniu wieku 65 lat mogli skorzystać z uprawnień emerytalnych, postanowili dalej kontynuować zatrudnienie. Tym samym mają oni przywilej wynikający z art. 55 ustawy emerytalnej dotyczący wyboru sposobu obliczenia emerytury wg nowych lub dotychczasowych zasad. Natomiast w ocenie skarżącego, przywileju takiego nie posiadają emeryci, którzy korzystali już z uprawnień emerytalnych w wysokości obliczonej zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu złożenia wniosku. Z kręgu osób uprawnionych do takiego przeliczenia należy wykluczyć zatem osoby, które już uprzednio nabyły status emeryta w wyniku nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Według apelującego, przepis ten (art. 55) dotyczy osoby, która nie jest jeszcze emerytem. Gdyby zamierzeniem ustawodawcy było objęcie tym uprawnieniem także emerytów kontynuujących zatrudnienie po ustaleniu im prawa do emerytury, ustawodawca zawarłby w tym przedmiocie wyraźne wskazanie.

Przy czym organ zaznaczył, że przepis szczególny art. 55 reguluje wyjątek od zasady ustalania ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. emerytury wynikającej z dotychczasowych zasad. Jako regulacja szczególna przepis ten wymaga wykładni ścisłej, uzależnionej wyraźnie od wystąpienia przez ubezpieczonego z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., który należy rozumieć jako wniosek o realizację prawa do emerytury. Jednocześnie organ rentowy wskazał zarówno na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r., I UZP 3/06 (OSNP 2007/1-2/22), jak i na uchwałę tego Sądu z dnia 4 lipca 2013 r.

Nadto apelujący podniósł, że uzasadnieniem do przyjęcia reprezentowanej przez niego interpretacji omawianego przepisu, tj. że ustawodawca nie objął regulacją z art. 55 osób, które pobierały uprzednio wcześniejsze emerytury, przemawia także okoliczność, że prowadziłoby to do niczym nieuzasadnionego uprzywilejowania tych świadczeniobiorców, polegającego na tym, że ich emerytury byłyby wyższe od świadczeń osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które nabyły prawo do emerytury w wieku powszechnym na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej. Tym emerytom na podstawie art. 25 ust. 1 b przy ustalaniu wysokości emerytury na nowych zasadach podstawę obliczenia świadczenia pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Brak jest analogicznej regulacji dotyczącej osób, które nabywały prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy. Taka sytuacja – w opinii organu rentowego – wskazuje jednoznacznie na to, że ustawodawca wykluczył z możliwości obliczenia emerytury

na podstawie art. 26 te osoby urodzone przed dniem 1 stycznia 1949 r., które pobierały wcześniejsze emerytury. W przeciwnym razie konsekwentnie musiałyby je objąć regulacją z przepisu art. 25 ust. 1 b ustawy.

Ponadto skarżący podkreślił, że ewentualne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonego, przyjmując zasady wskazane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13) powinno nastąpić w dacie ustalenia prawa do emerytury powszechnej przyznanej na podstawie art. 27 ustawy tj. w dniu 8 listopada 2013 r. i niedopuszczalne jest ustalenie wysokości emerytury zainteresowanego w dacie złożenia wniosku o jej przeliczenie tj. w dniu 1 lipca 2014 r.

Wobec powyższego organ rentowy uważa, że Sąd dokonał nieprawidłowej wykładni art. 55 ustawy emerytalnej, a w konsekwencji dokonał błędnego zastosowania wskazanej regulacji i przyznał emerytowi prawo do obliczenia świadczenia emerytalnego w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej.

W odpowiedzi na apelację E. K. wniósł o jej oddalenie w całości wskazując, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest zgodne z prawem i znajduje potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się nieuzasadniona.

Podkreślić trzeba, że w analogicznych sprawach – w których Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., odmawia przeliczenia wysokości emerytury osobom urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przy spełnieniu warunków określonych w art. 55 ustawy emerytalnej – stanowisko Sądu Apelacyjnego w Szczecinie jest ugruntowane

Ponowna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także zarzutów podniesionych w apelacji prowadzi zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku, że również zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie jest prawidłowy. Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należyte umotywowaną ocenę prawną sporu Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, w pełni podzielając wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z tego też względu Sąd Apelacyjny nie dostrzega potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów w tej części uzasadnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720; z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11).

Niniejszy spór wynika z odmiennej wykładni art. 55 ustawy emerytalnej reprezentowanej przez organ rentowy zarówno w odpowiedzi na odwołania od decyzji z dnia 18 i 22 września 2014 r., jak i wywiezionej apelacji, a wykładnią przedstawioną przez sąd pierwszej instancji w odpowiedzi na odwołania złożone przez E. K..

W odpowiedzi na zarzuty apelacji należy podkreślić, że wykładnia art. 55 ustawy emerytalnej znalazła obszerne wyjaśnienie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego przytoczonym przez Sąd Okręgowy oraz w orzecznictwie sądów powszechnych również powołanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przy czym, sąd odwoławczy w całości podziela stanowisko wypracowane przez powołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzecznictwo.

W wyniku tej wykładni zasadnym jest stwierdzenie, że ubezpieczony urodzony przed 1 stycznia 1949 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuuje ubezpieczenie emerytalno-rentowe i który wniosek o emeryturę złożył po dniu 31 grudnia 2008 r. ma prawo do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej. Okoliczność, że ubezpieczony nabył prawo i pobierał świadczenie emerytalne w wieku obniżonym nie ma wpływu na wskazane wyżej prawo.

Odpowiedzią na zarzuty apelującego w niniejszej sprawie jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., I UK 27/14 (LEX nr 1537287), w którym wskazano, że za nietrafną należy uznać konstatację, iż osobom wskazanym w art. 55 ustawy emerytalnej i spełniającym przewidziane w tym przepisie warunki, nie może być przyznana emerytura obliczona w sposób określony w art. 26 ustawy. Nie można w takim wypadku mówić o złożeniu kolejnego wniosku emerytalnego o przyznanie "emerytury po emeryturze". W art. 55 chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według

innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 2008 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymywały się z pobieraniem należnej emerytury.

Dalej Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), oraz stwierdził, że status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 u.s.u.s.). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Nadto, w uzasadnieniu tego wyroku Sądu Najwyższy wskazał również, że w art. 55 chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 2008 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymywały się z pobieraniem należnej emerytury. Pogląd o czystym koncie emerytalnym osób zgłaszających wniosek na podstawie art. 55 ustawy został obalony we wspomnianej uchwale z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13. Gdyby zresztą ustawodawca miał uznać taką praktykę przy zastosowaniu art. 55 ustawy za niedopuszczalną, niezbędne byłoby zaznaczenie w tym przepisie, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe jest tylko raz, w związku z pierwszym wnioskiem emerytalnym. Takiego zastrzeżenia nie ma w treści tego przepisu oraz nie można go z niej wywodzić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 r., I UK 345/13, LEX nr 1455228). Według Sądu Najwyższego, nie jest możliwa utrata uprawnienia do zweryfikowania wysokości długoterminowych świadczeń emerytalnych ustalonych w deklaratoryjnych decyzjach emerytalnych, więc emerytura może być wyliczona równolegle według zasad ustalonych w art. 53 w związku z art. 27 i według nowych zasad wynikających z art. 26 w związku z art. 55 (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13, OSNP 2014/10/148).

Sąd Najwyższy podkreślił także, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), oraz stwierdził, iż status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Sąd Apelacyjny w całości podziela przedstawione powyższej stanowisko i w świetle przedstawionych rozważań zarzuty apelacji uznaje za chybione.

W niniejszej sprawie, w której stan faktyczny jest bezsporny, oznacza to, że skoro skarżący kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz spełniał warunki, o których mowa w art. 55 ustawy, w tym złożył wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r., to emerytura powinna mu być wyliczona na podstawie art. 53 i - jak ten przepis stanowi - "z uwzględnieniem" art. 55 ustawy.

W odpowiedzi na zarzut ustalenia daty, od której świadczenie ubezpieczonego podlega przeliczeniu wskazać trzeba, że jest on przedwczesny, skoro Sąd Okręgowy w sentencji wyroku nie wskazał takiej daty, a jedynie zobowiązał organ do dokonania przeliczenia.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego w całości.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka-Szkibiel